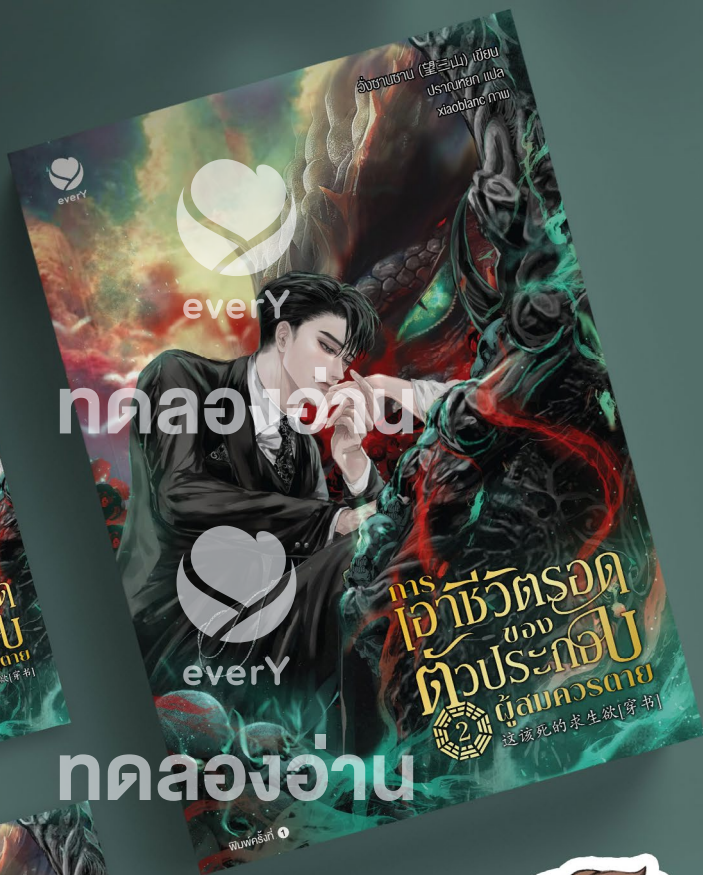

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

บท
เจาะชีวิตรอด
ของ
ตัวประกอบ
ผู้สมควรตาย
2
นี้该死的求生欲[穿书]

everY

ทดลองอ่าน

everY

ทดลองอ่าน

everY

ทดลองอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

 everY

 @everY_2015

คำนำ

หลังจากที่ 'เจียงลั่ว' ทะลุมิติเข้ามาอยู่ในนิยายและต้องถูกผีร้ายอย่าง 'ฉือโหยว' ตามฆ่า เขาก็ได้พยายามพัฒนาตัวเองให้เก่งมากยิ่งขึ้นเพื่อที่จะได้สามารถต่อกรกับผีร้ายตนนี้ได้ แต่เจียงลั่วไม่เพียงแค่อัดตั้งรับกับการโจมตีของฉือโหยวเท่านั้น เพราะเขายังคิดที่จะเป็นฝ่ายได้กลับผีร้ายก่อนอีกด้วย

เวลานี้เรื่องราวได้ดำเนินมาถึงตอนที่เจียงลั่วและเพื่อนๆ ต้องเดินทางไปยังหมู่บ้านแห่งหนึ่งเพื่อทำภารกิจในการแข่งขัน และที่หมู่บ้านแห่งนี้ นอกจากเรื่องราวแปลกประหลาดที่ยากจะหาคำอธิบายแล้ว เจียงลั่วยังได้ค้นพบแผนการลับบางอย่างของฉือโหยว ซึ่งสิ่งที่เขาค้นพบนี้ก็สามารถปูทางเพื่อนำไปสู่การตอบโต้อีกฝ่ายของเขาได้

แต่แล้วเจียงลั่วที่เผชิญสถานการณ์อันตรายออกมานี้กลับกลายเป็นการสะกิดใจของผีร้ายเข้าโดยที่เขาไม่รู้ตัว แล้วเรื่องราวจะดำเนินต่อไปอย่างไร เจียงลั่วจะหาทางจัดการฉือโหยวด้วยวิธีไหน หรือสิ่งที่มาสะกิดใจของผีร้ายแท้จริงแล้วคืออะไร มาร่วมลุ้นกันต่อใน 'การเอาชีวิตรอดของตัวประกอบผู้สมควรตาย' เล่ม 2 นี้เลยล่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

* เก๋อู้

เพื่อนร่วมชั้นของเจียงลั่ว ทายาทของสำนักเต๋า ผู้ที่มักจะสวมใส่ชุดนักพรตอยู่เสมอ เขาเป็นคนที่ดูสบายๆ ไม่คิดร้ายกับใคร แต่น้อยคนนักที่จะรู้ว่าเขามีเบื้องหลังที่ไม่ได้สวยงามและดูสบายๆ เหมือนรอยยิ้มที่เขามักจะเผยออกมาให้เห็น

* ซอเรล

เพื่อนร่วมชั้นที่ครองอันดับโหล่ร่วมกับเจียงลั่วเมื่อก่อน เขาเป็นคนต่างชาติผู้มีผมสีทองและตาสีฟ้า และมาจากเผ่าร่างทรง แต่ด้วยความสามารถในการขับร้องที่เกินจะบรรยาย ทำให้เขาไม่เคยอัญเชิญเทพมาได้สำเร็จ

* เลี้ยวซือ

ทายาทของก่านซือแห่งเซียงซีที่ได้มาพบกับพวกเจียงลั่วในการแข่งขันด้านสุดท้าย คนคนนี้ภายนอกดูเป็นคนอ่อนแอขี้โรค แต่ภายใต้ความอ่อนแอและขี้โรคกลับซ่อนความลับบางอย่างที่ไม่มีใครคาดถึงเอาไว้

* เถิงปี้

เป็นคนที่มีดาบเล่มใหญ่เป็นอาวุธคู่กายและความสามารถไม่เป็นรองใคร แต่เมื่อเกิดอุบัติเหตุที่ไม่คาดคิดจนทำให้ความทรงจำหายไปก็ราวกับกลายเป็นคนใหม่ นับจากนั้นเขาก็เป็นสหายของพวกเจียงลั่วไปโดยปริยาย

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของผู้อื่น
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหาไม่ประหลาดเกินไปเกี่ยวกับความรุนแรง
การกล่าวถึงเลือด สภาพศพ และสถานการณ์ที่น่าขยะแขยง

ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อจิตใจ
สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 40

การนอนบนฟูกที่เรียงต่อกันเป็นแถวย่อมมีข้อเสียเช่นนี้ เจียงลั่วรวบรวมอย่างยอมจำนนต่อโชคชะตา แล้วใช้ผ้าห่มกันคนที่อยู่ทั้งด้านซ้ายและขวาเอาไว้

หลังจากค้าคืนอันแสนยากลำบากผ่านพ้นไป จนถึงเวลาหกโมงเช้า ผู้เข้าแข่งขันก็ออกเดินทางจากที่พัก

เลียวซือทำอะไรเรื่องช้า กว่าเขาจะเก็บของเสร็จ ในห้องก็ไม่มีใครเหลืออยู่แล้ว

แต่ชายหนุ่มกลับไม่ร้อนใจเลยสักนิด เขาเก็บสัมภาระอย่างเนิบๆ แล้วหยิบถุงพลาสติกขนาดประมาณฝ่ามือจำนวนยี่สิบใบออกมาเก็บรวบรวมเส้นผมของบรรดาผู้เข้าแข่งขันที่ติดอยู่บนผ้าห่มยกเว้นของตัวเอง จากนั้นก็เขียนชื่อลงบนถุงทีละใบ

เลียวซือเก็บถุงพลาสติกใส่กระเป๋าเดินทาง สุดท้ายเขาก็ล้วงถุงพลาสติกใบหนึ่งที่ใส่ของไว้ตั้งแต่เมื่อคืนออกมา

ในถุงพลาสติกขนาดกะทัดรัดมีเส้นผมยาวสลายขดเป็นวงหนึ่งเส้น ในบรรดาผู้เข้าแข่งขันทั้งหมด มีเพียงคนเดียวที่มีผมยาวแบบนี้

เลียวซือมองมันด้วยสายตาอยากรู้อยากเห็นเป็นเวลานาน เขาพูดกับตัวเองว่า "ฮวาลี้ นายว่าทำไมเมื่อคืนนายท่านถึงสั่งให้ฉันทับผมเจียงลั่ว"

"ถ้าอยากได้เส้นผม แค่ลุกขึ้นมาเก็บเอาตอนเช้าไม่ได้เหรอ"

นอกจากเลียวซือแล้วในห้องก็ไม่มีใครคนอื่นอีก แต่กลับมีน้ำเสียงน่ากลัว

ของใครอีกคนดังมาจากความว่างเปล่า

"ข้าจะไปรู้ได้อย่างไรว่านายท่านคิดสิ่งใด นายท่านอ่านความคิดเจ้าได้ เหตุใดเจ้าจึงไม่ถามนายท่านเล่า"

เลียวซืออิม "นายก็รู้ว่านายท่านสามารถควบคุมร่างกายและอ่านความคิดของฉันได้ตลอด แต่ฉันขี้ใจมากทั้งคืน คิดมาทั้งคืน แต่นายท่านกลับไม่ยอมตอบคำถามฉันเลยสักประโยค แบบนี้จะไม่ให้ฉันถามนายได้หรือ"

ฮวาลี้ไม่อยากจะคุยเรื่องนี้กับเขาต่อ "ขึ้นเจ้ายังไม่ออกไปอีก จะมีคนมาตามแล้ว"

เลียวซือถอนหายใจเสียบๆ แล้วเดินออกไปจากที่พัก

เจียงลวี่กำลังฟังสตาฟฟ์ให้ข้อมูลเกี่ยวกับด้านที่สอง

สตาฟฟ์อธิบายว่า "กลองป่าที่มีหมู่บ้านแห่งหนึ่งที่ปิดกั้นตัวเองจากโลกภายนอก หมู่บ้านนี้ชื่อว่าหมู่บ้านเซินถู่ เมื่อครั้งเดือนก่อนทางตำรวจได้รับสายแจ้งความจากหมู่บ้านเซินถู่ แต่พอขับรถมาถึงกลับพบว่าที่นี่ไม่มีแม้แต่โทรศัพท์ หลังทางตำรวจดำเนินการตรวจสอบก็พบว่าเมื่อหลายปีก่อนหมู่บ้านเซินถู่มีโรคประหลาดเกิดขึ้นหลายครั้ง แต่ละครั้งทำให้คนตายไปครึ่งหมู่บ้าน แต่ถึงจะเป็นแบบนี้ผู้คนในหมู่บ้านเซินถู่กลับไม่เคยอพยพออกจากหมู่บ้านเลย และในช่วงสองสามปีมานี้ก็ไม่มีโรคประหลาดเกิดขึ้นในหมู่บ้านเซินถู่อีก แต่กลับมีเรื่องที่แปลกประหลาดกว่าเกิดขึ้น..."

"เมื่อคนในหมู่บ้านเซินถู่ตายไปหนึ่งคนก็จะมีคนเกิดใหม่เพิ่มขึ้นมาหนึ่งคน ส่งผลให้จำนวนประชากรในหมู่บ้านของพวกเขาไม่มีการเปลี่ยนแปลงมาหลายปี"

สตาฟฟ์อธิบายเพิ่มเติมอีก "สิ่งที่ผู้เข้าแข่งขันทุกคนต้องทำคือไขปริศนาของหมู่บ้านเซินถู่ และเอาชีวิตรอดออกมาให้ได้ภายในระยะเวลาหนึ่งสัปดาห์"

สิ่งที่ตามมายังคงเป็นเอกสารยินยอมให้ละเว้นการรับผิดชอบในกรณีที่เสียชีวิต แต่สีหน้าของทุกคนกลับเครียดกว่าด้านที่แล้วมาก

ถนนที่มุ่งหน้าสู่หมู่บ้านเซินถู่ นั้นรถไม่สามารถผ่านไปได้ ต้องใช้วิธีเดินเท้าเท่านั้น คนจากมหาวิทยาลัยไปฮวากับมหาวิทยาลัยซานไห่มีจำนวนเยอะที่สุด

คนจากสองมหาวิทยาลัยจึงแบ่งออกเป็นสองทีม ส่วนคนอื่น ๆ ที่มาเข้าร่วมการแข่งขันแบบเดียวกันก็มองตากันแล้วรวมกลุ่มกันเป็นทีมเฉพาะกิจทีมสุดท้าย มีเพียงคนเดียวที่ไม่สนใจใครอื่น โดยได้ถือจานเซรามิกสวยเดี่ยวเข้าไปในป่าทึบ

"หมอนั่นคือเหอจือจากมหาวิทยาลัยเหวินซิง" เลี้ยวซ้ายที่เดินทอดน่องมาอยู่ข้างๆ เจียงลั่วพูดขึ้น "หมอนี่อินโทรเวิร์ตขั้นสุด แต่ฉันไม่ใช่ เจียงลั่ว ฉันขอไปกับพวกนายได้ไหม"

เจียงลั่วหันไปมองเลี้ยวซ้าย เลี้ยวซ้ายมพลางเอ่ยต่อ "ถึงฉันจะสุขภาพไม่ดี แต่อย่างน้อยฉันก็เป็นกานชือ ไม่เป็นภาระให้พวกนายแน่นอน"

คนทำอาชีพกานชือย่อมเป็นที่ต้อนรับ อีกอย่างนี่คือเจียงชี่ เจียงลั่วย่อมไม่มีเหตุผลที่จะบอกปิดเลี้ยวซ้าย เขาจึงผงกศีรษะแล้วทำท่าเหมือนถามไปเรื่อย

"คนทำอาชีพกานชือน่าจะมีร่างกายแข็งแรงไม่ใช่เหรอ เพราะบางครั้งต้องพาศพจากต่างถิ่นเดินทางกลับบ้านเกิด ระหว่างทางผ่านป่าเขาลำเนาไพรต้องใช้สองขาล้วนๆ"

"ที่นายพูดถูก" เลี้ยวซ้ายพูดเสียงเรียบ "ฉันเรียนวิชากานชือมาแต่ไม่เคยได้ใช้ เพราะสุขภาพอ่อนแอมาตั้งแต่เกิด เดินทางไกลแบบนั้นไม่ไหว ถ้าทำได้ฉันก็อยากจะทำสักครั้งสัมผัสความรู้สึกของการเป็นกานชือบ้างเหมือนกัน"

"..."

เลี้ยวซ้ายถอนหายใจอีกครั้ง "แต่ถ้าอยากใช้ประโยชน์จากสิ่งที่เรียนมาจริงๆ ฉันคงต้องเปลี่ยนร่างใหม่ให้ได้ก่อน"

พอมีเลี้ยวซ้ายเข้ามาในทีม การเดินทางของพวกเขาก็ซาลง

หมู่บ้านซินถู่ตั้งอยู่กลางป่าทึบ ด้านหลังเป็นภูเขา ด้านข้างเป็นธารน้ำ กล่าวได้ว่าป่าลึกวิเวกและไกลปืนเที่ยงอย่างแท้จริง พอก้าวเข้าไปในหมู่บ้านก็เจอถนนที่เกิดจากการสัญจรด้วยเท้าของผู้คน แต่เดินได้ไม่ถึงครึ่งทางเลี้ยวซ้ายก็เหนื่อยจนเหงื่อแตกเต็มศีรษะ อีกทั้งใบหน้าก็ยังซีดขาว

คงเจ็บบั่กับภูเขายุวี่ลัดเวรกันช่วยประคองเลี้ยวซ้าย พวกเขาใช้เวลาทั้งคืนสามชั่วโมงกว่าที่ทั้งคณะจะเดินทางมาถึงหมู่บ้านซินถู่

ปากทางเข้าหมู่บ้านเงินญี่ปุ่นลุกต้นไทรต้นใหญ่ที่มีกิ่งก้านใบครึ้มไว้หนึ่งต้น ดินเหลืองใต้ต้นไทรราบเรียบ มีเงาต้นไม้ใหญ่ทอดอยู่เบื้องล่าง ลมโชยพัดมาเบาๆ ทำให้ใบไม้เสียดสีกันจนเกิดเสียงดัง

พอทั้งคณะเดินมาถึงได้ร่มไม้ก็พลันได้รับไอนเย็นชื่นใจ เลี้ยวซ้ายพิกัดต้นไม้เพื่อพักผ่อน ลมหายใจก็กระชั้น ลูโหย่วอี้พูดด้วยน้ำเสียงอารมณ์ดี "เลี้ยวซ้าย นายนี้มันไม่ได้เรื่องยิ่งกว่าเจียงลั่วเมื่อก่อนอีกนะ"

เจียงลั่วหัวเราะ เขาแหงนหน้าขึ้นดื่มด่ำน้ำหนึ่งอีก แต่กลับเห็นว่า มีเท้าเปล่าเปลือยสี่เสี้ยวๆ ม่วงๆ โผล่มาเหนือศีรษะของลูโหย่วอี้

ชายหนุ่มชะงักค้าง เมื่อเพ่งมองขึ้นไปก็เห็นว่าเป็นศพผู้ชายสภาพหน้าตา น่าพิเศที่ไม่รู้ว่าตายมานานเท่าไรแล้วศพหนึ่ง ซึ่งถูกแขวนอยู่เหนือศีรษะของ ลูโหย่วอี้พอดี

เจียงลั่วเอ่ย "ลูโหย่วอี้..."

ทันทีที่เจียงลั่วเปล่งเสียง ศพผู้ชายก็หายวับไปทันที

ภายใต้แสงตะวันอันเจิดจ้า รวากับว่าภาพศพที่น่ากลัวเมื่อครู่นี้เป็นเพียงแค่ ภาพหลอนของเจียงลั่ว

ลูโหย่วอี้หันมามองเขา "ทำไมเหรอ"

เจียงลั่วเลียริมฝีปากที่แห้งผาก "มานี่ อย่าไปยืนตรงนั้น"

ถึงแม้ลูโหย่วอี้จะงุนงงแต่ก็เดินมาอยู่ข้างเจียงลั่วอย่างว่าง่าย พอดื่มด่ำหมดไปครึ่งขวดลูโหย่วอี้ก็พูดด้วยน้ำเสียงสงสัย "ไม่อยากจะเมาท์เลย เมื่อก็ตอนที่ยืนอยู่ตรงนั้นฉันรู้สึกคันๆ หนึ่งหัวยังงៃชอบกล เหมือนมีอะไรมาเกาผมฉันยังงៃยังงั้น มายืนตรงนี้ดีกว่าเยอะเลย"

เจียงลั่วไม่อยากจะบอกลูโหย่วอี้เลยว่าไอ้สิ่งที่เตะถูกผมของเขาเมื่อครู่นี้คือ เท้าคู่หนึ่งของคนตาย

หลังจากพักผ่อนกันได้พอสมควรแล้ว เจียงลั่วก็เร่งให้พวกเขาออกจากใต้ต้นไทร

ที่ประตูทางเข้าหมู่บ้าน หัวหน้าหมู่บ้านได้พาหวังเจียน ผู้เป็นลูกชาย มารอรับผู้เข้าแข่งขันด้วย

ท่าทีของพวกเขาสองคนดูนิ่งๆ เฉยๆ และจากคำบอกเล่าของหัวหน้าหมู่บ้าน ก็ทำให้รู้ว่าพวกเขาล้วนเป็นทีมที่มาซัดที่สุดในบรรดาผู้เข้าแข่งขันทั้งสามทีม

เจียงลั่วสังเกตเห็นว่าหัวหน้าหมู่บ้านเหมือนจะไม่รู้เรื่องที่พวกเขาคือผู้เข้าแข่งขันที่จะเข้ามาสืบหาความลับภายในหมู่บ้าน แต่คิดว่าพวกเขาเป็นแค่กลุ่มนิสิตธรรมดาๆ ที่ออกมาเที่ยวกัน

ผู้จัดการแข่งขันน่าจะให้เงินกับทางหมู่บ้านไม่น้อย ห้องที่ทางหมู่บ้านเชิญเจ็ดคนให้พวกเขาจึงดูดีกว่าที่พักที่ผู้จัดเตรียมไว้ให้

พอส่งพวกเขาถึงห้อง หัวหน้าหมู่บ้านก็บอกเสียงเรียบ "คินนี่หมู่บ้านเรามีพิธีบวงสรวง พวกคุณสามารถเข้าร่วมได้แต่ต้องอยู่ด้านหลังสุด ห้ามส่งเสียง และถ้าพวกคุณจะเข้าร่วมต้องจำไว้ว่าคนที่ร่างกายไม่สะอาดห้ามเข้าร่วมงาน ในระหว่างพิธีบวงสรวงห้ามพูดคำหยาบ ห้ามใช้นิ้วชี้ไปที่โต๊ะบูชา และห้ามใช้มือที่ยังไม่ได้ล้างจับของบนแท่นพิธี"

เรื่องพวกนี้เป็นกฎพื้นฐานของพิธีบวงสรวงอยู่แล้ว พวกเขาย่อมเข้าใจได้ ดังนั้นเมื่อพวกเขาล้วนฟังแล้วจึงพยักหน้าอย่างไม่ติดใจหรือมีข้อสงสัยใดๆ

หัวหน้าหมู่บ้านผงกศีรษะอย่างพอใจ ท่าทีเปลี่ยนเป็นอ่อนลงเล็กน้อย "ที่นี่มีงู มด หนู และแมลงเยอะ ถ้าไม่มีธุระก็อย่าขึ้นไปบนภูเขา ถ้าถูกกัดให้รีบมาหาผมทันที"

หลังกำชับเรื่องทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว พวกหัวหน้าหมู่บ้านก็จากไป

คนที่พักอยู่ในห้องแถบนี้ล้วนเป็นผู้เข้าแข่งขันทั้งสิ้น นอกจากเหอจื่อที่เข้ามาในหมู่บ้านก่อนเป็นคนแรกแล้ว อิกยี่สิบเอ็ดคนก็ล้วนอยู่ที่นี้

สวีเหยียนจากมหาวิทยาลัยซานไห่ลิ่งเลอยู่พักหนึ่งก่อนจะเดินเข้ามาหา "ตอนพวคนายเดินเข้ามาในหมู่บ้านเห็นพวกชาวบ้านบ้างหรือเปล่า"

เจียงลั่วผงกศีรษะ "เห็นอยู่สองสามคน"

"เมื่อไหร่จะไปเสียๆ เคียงๆ ถ้ามหาวิทยาลัยหมู่บ้านมา ได้ความมาว่าในหมู่บ้านของพวกเขามีคนทั้งหมดสามร้อยสิบเอ็ดคน" สวีเหยียนเล่า "เหมือนที่สถาฟฟ์เคยบอกไว้ ตัวเลขที่หัวหน้าหมู่บ้านบอกมานี้ไม่มีการเปลี่ยนแปลงมาหลายปีแล้ว"

สามร้อยสิบเอ็ด...ถ้าใช้ตัวเลขที่มีความเกี่ยวข้องกับระบบยันต์แปดทิศดั้งเดิม

จะได้เป็นเกินกว่ากับเกินเวย์ซาน* ซึ่งมีนัยสื่อถึงปรากฏการณ์และการกีดขวาง

เจียงลั่วหรือตาลง "ทำไมนายถึงเอาข้อมูลนี้มาบอกเรา"

ตอนนี้เจียงลั่วมองทุกคนด้วยความระแวงไปหมดอย่างไม่มีสาเหตุ ใครกันจะเอาข้อมูลมาแบ่งปันกันระหว่างการแข่งขัน

สวีเหยียนพูดเสียงเบา "เราอยากขอบคุณนาย ด้านที่แล้วเพราะข้อมูลจากนายทำให้พวกเราได้ผ่านเข้ารอบ..." สีหน้าของสวีเหยียนทะนุถนอม "อีกอย่าง นายสังเกตเห็นเรื่องที่พี่ไปถูกผีร้ายสิงร่าง ทำให้พี่ไปถูกช่วยกลับมาได้ ไม่อย่างนั้น เราคงไม่มีหน้าที่จะเข้าร่วมการแข่งขันต่อ"

หลังจากแน่ใจแล้วว่าสีหน้าท่าทางของสวีเหยียนนั้นไม่ได้เกิดจากการแสร้งเจียงลั่วก็ตอบกลับไปอย่างใจกว้าง "เรื่องเล็กน้อย ไม่ต้องเกรงใจ"

สวีเหยียนโคลงศีรษะ "หลังจากนี้ถ้าเราได้เบาะแสะอะไรมาจะเอามาบอกอีก ขอใจที่นายช่วยให้เราได้ผ่านเข้ารอบ และขอบคุณที่นายช่วยชีวิตพี่ไปเอาไว้"

พอพูดจบดูเหมือนสวีเหยียนกลัวว่าเจียงลั่วจะปฏิเสธจึงหมุนตัวเดินจากไป โดยไม่อยู่รอดูปฏิกิริยาของเขา

จู่จิงชีวิตทอดถอนใจ "รอบก่อนคนที่ซื้อสวีเหยียนยังตั้งป้อมกับพวกเราแบบจัดเต็มอยู่เลย"

เจียงลั่วพูดอย่างเป็นงานเป็นการ "แบบนี้เรียกว่าทำดีได้ดี"

พวกเขาเดินกลับห้องเพื่อเอาของไปเก็บ และถือโอกาสตอนที่ฟ้ายังไม่มืด เดินวนรอบหมู่บ้านซินถู่กันเร็ว ๆ รอบหนึ่ง

หมู่บ้านซินถู่มีขนาดใหญ่กว่าที่พวกเขาจินตนาการไว้ โดยข้างหมู่บ้านเป็นภูเขาสูงสองลูกที่เชื่อมต่อกันโอบล้อมหมู่บ้านเอาไว้ พวกเขาแบ่งกำลังกันออกไปห้าเส้นทางเพื่อดูว่าพอจะจับรูปแบบของหมู่บ้านซินถู่ได้ภายในวันนี้หรือไม่

เจียงลั่วกับลูโหย่วอีไปด้วยกัน โดยตลอดทางที่เดินไปพวกเขาก็มองเห็นชาวบ้านจำนวนมาก อีกทั้งชาวบ้านพวกนี้ไม่เหมือนกับชาวบ้านในหมู่บ้านอื่น ตรงกันข้ามพวกเขาดูมีความสุขเป็นอย่างมาก ดูได้จากใบหน้าของผู้คนมากกว่าครึ่ง

* เกินกว่ากับเกินเวย์ซาน เป็น 2 รูปแบบกว่าจากทั้งหมด 64 รูปแบบ

ที่ล้วนประดับด้วยรอยยิ้ม

ภูเขาเขียวน้ำใส มีทั้งคนชราและเด็กน้อย หากมองผ่านๆ ที่นี้ก็เป็นเหมือน
ธารดอกท้อ* ในอุดมคติที่แยกตัวออกจากโลกแห่งความเป็นจริง

ลูโหย่วอี่พูดขึ้น "ผู้คนที่นั่นมีความสุขกันมากเลย"

ระหว่างที่คุยกันพวกเขาก็เดินมาถึงชายขอบของหมู่บ้าน สองข้างทาง
เป็นหญ้าารชฎู เจียงลั่วพูดโพล่งขึ้นมา "มีบางอย่างผิดปกติ"

ลูโหย่วอี่ถาม "ผิดปกติตรงไหนเธอ"

เจียงลั่วชี้ไปที่แปลงผักซึ่งอยู่กลางหญ้าารชฎู "นายดูสิ แปลงผักพวกนี้
ทรุดโทรม ผลผลิตแห้งเหี่ยว บ่งบอกว่าไม่ได้รับการดูแลมานานมาก"

ลูโหย่วอี่เกาศีรษะ "คนปลูกผักแปลงนี้ชี้่ก็เกี่ยวกันไปหรือเปล่า"

"ตามหมู่บ้านโดยเฉพาะหมู่บ้านที่ตัดขาดจากโลกภายนอกแบบนี้
ความเป็นอยู่ส่วนใหญ่ล้วนต้องพึ่งพาตัวเอง" เจียงลั่วส่ายหน้า "เวลาทำอาหาร
ต้องออกมาเด็ดหอมเก็บผัก เลยต้องทำแปลงผักไว้ในลานหรือประตูบ้าน ที่มา
ทำแปลงผักไว้ชายขอบหมู่บ้านแบบนี้ก็เพราะผักที่บ้านไม่พอกินถึงต้องขยันให้
มากขึ้น ไม่ใช่ชี้่ก็เลยกว่าเดิม ถ้าปลูกผักแล้วไม่ดูแลจะปลูกไปทำไม"

ลูโหย่วอี่รู้สึกว่ามีเหตุผล "นั่นเราเดินย้อนกลับไปดูกันใหม่"

ตอนที่เดินย้อนกลับไปพวกเขาสังเกตแปลงผักกันอย่างละเอียดมากขึ้น
แล้วก็พบว่าที่หน้าบ้านทุกหลังมีแปลงผักมากบ้างน้อยบ้างอยู่จริง ๆ โดยแปลงผัก
ที่อยู่หน้าบ้านบางหลังได้รับการดูแลจึงมีชีวิตชีวาเป็นพิเศษ แต่แปลงผักหน้าบ้าน
บางหลังกลับเหี่ยวเฉาและเต็มไปด้วยวัชพืช

ไม่ใช่ว่าบ้านหลังที่แปลงผักเหี่ยวเฉาจะไม่มีคน เพราะถึงมีคนพวกเขา
ก็ไม่ได้ให้ความสนใจแปลงผักกัน เหมือนกับว่าชี้่ก็เลย

ทั้งสองเดินกลับทางเดิม แต่ในจังหวะที่ใกล้จะถึงที่พักจู่ๆ ก็มีเด็กหญิงตัวเล็ก
ใส่ชุดสีแดงคนหนึ่งโผล่พรวดออกมาจากหัวมุม แล้วชนสองหนุ่มเข้าอย่างจัง

ทั้งคู่ถูกชนจนเซถอยหลังไปหนึ่งก้าว เจียงลั่วประคองเด็กหญิงไว้ได้ทัน

* ธารดอกท้อ คือดินแดนที่ถูกบรรยายไว้ในบทกวีเถาขวหายวนของเถาขวหนิง (ค.ศ. 365-427) ซึ่งเป็น
ยุคที่เต็มไปด้วยศึกสงคราม กล่าวถึงชาวประมงคนหนึ่งทิ้งลงเข้าไปพบธารดอกท้ออันสวยงามสงบสุข
ธารดอกท้อนี้จึงเปรียบได้กับสังคมในอุดมคติของกวี

ก่อนจะแสร้งแสดงหน้าตาใจดีที่มีไว้หลอกคนโดยเฉพาะออกมาแล้วพูดยิ้มๆ "น้องครับ จะรีบวิ่งไปทำอะไรหรือ"

เด็กหญิงชุดแดงอายุประมาณสิบเอ็ดสิบสองปี ตัวสูงแค่เอวของเจียงลั่ว และมีผมยาวสีดำเหมือนกับเขา ผมหน้าม้าของเธอเลอะเทอะยุ่งเหยิงแนบติดกับหน้าผาก ใบหน้าเนียนนุ่มกับเศษหญ้าแห้ง ดวงตาของเด็กหญิงโตมาก ทว่ากลับว่างโหวงปราศจากชีวิตชีวา เหมือนตุ๊กตาฝรั่งที่ไร้ชีวิต

"หนูจะไปหาพ่อกับแม่" เด็กหญิงตัวน้อยเอ่ย

ลูไหย่วอีกกล่าวอย่างมีน้ำใจ "พ่อแม่หนูอยู่ไหน เตียวเราพาไปส่ง"

เพิ่งจะขาดคำก็มีสามภรรยาคนหนึ่งวิ่งมาจากทางด้านหลังของเด็กหญิง โดยผู้หญิงนั้นใส่ผ้ากันเปื้อน ส่วนผู้ชายใส่รองเท้าแตะ ทั้งคู่มีสีหน้าร้อนใจแบบเดียวกัน แต่พอเห็นเด็กหญิงพวกเขาก็ทำหน้าดีใจ

"ยัยหนู จะกินข้าวแล้ว ลูกหนีออกมาทำไม"

เครื่องหน้าของชายหญิงทั้งสองคนประหมัดประพายคล้ายเด็กหญิงมองปราดเดียวก็ดูออกว่าพวกเขาเป็นครอบครัวเดียวกัน

ลูไหย่วอีกบอกเด็กหญิงว่า "พ่อแม่หนูมาแล้ว"

แต่เด็กหญิงกลับไม่สนใจเสียงเรียกที่ตั้งมาจากข้างหลังแล้วตอบอย่างทื่อๆ "หนูจะไปหาพ่อกับแม่อีกคน"

พ่อแม่อีกคน?

เจียงลั่วไม่มีเวลาให้คิดมาก สองสามภรรยาก็วิ่งมาดักหน้าเด็กหญิงเสียก่อน พวกเขาตะล่อมเด็กหญิงเบาๆ อย่างระมัดระวัง แม่ปิดเศษหญ้าแห้งที่อยู่บนตัวเด็กหญิงออกอย่างอ่อนโยน ส่วนพ่อลูบหน้าผากของเด็กหญิงอย่างแสนรัก หลังจากพูดคุยกันสองสามประโยคพวกเขาก็จูงเด็กหญิงเดินกลับไป

ความรักที่พวกเขามีต่อเด็กหญิงเป็นสิ่งที่มองเห็นได้อย่างชัดเจนจนถึงขั้นดูประหลาดอยู่เล็กน้อยด้วย

เจียงลั่วมองเงาร่างที่ค่อยๆ เคลื่อนห่างออกไปของพวกเขาแล้วนึกหน้าก่อนจะเดินกลับที่พักไปพร้อมลูไหย่วอีก

ไม่นานคนอื่นๆ ก็พากันกลับมา ซึ่งทุกคนต่างก็ไม่ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์

อะไร จึงได้แต่เฝ้ารอพิธีบวงสรวงตอนกลางคืนอย่างเดียว

ตอนหกโมงเย็นห้วงเจียน ลูกชายของหัวหน้าหมู่บ้านเอามาสก์ผ้าแบบปิดครึ่งหน้ามาให้พวกเขาคนละชิ้น บนมาสก์ผ้าปักรูปปากสีแดงที่ยิ้มนิดๆ ฝีเข็มบิดเบี้ยว เนื้อผ้าหยาบกระด้าง ด้านข้างทั้งสองด้านมีเชือกบางๆ สีเส้นสามารถผูกเป็นปมไว้ที่หลังศีรษะ

ห้วงเจียนกำชับแล้วกำชับอีก "ช่วงประกอบพิธีบวงสรวงต้องยิ้มน้อยๆ อยู่ตลอดเวลา ถ้าพวกคุณยิ้มไม่ออกก็ใส่มาสก์ออกจากที่พัก นี่เป็นธรรมเนียมปฏิบัติของหมู่บ้านเรา ขอให้พวกคุณเคารพธรรมเนียมปฏิบัติของหมู่บ้านเราด้วย"

เรื่องสำคัญต้องย้ำสามรอบ แต่ห้วงเจียนกลับพูดถึงห้ารอบ ไม่เพียงเท่านั้น ก่อนจากไปชายหนุ่มยังมีท่าทางเหมือนกลัวว่าพวกเขาจะลืม จึงได้เดินหนึ่งก้าว แล้วหันกลับมาบอสามครั้งอย่างกังวล

คอยจนห้วงเจียนจากไป เจียงลั่วก็ส่องกระจกเพื่อสวมมาสก์ ในกระจกมีภาพรอยยิ้มบิดเบี้ยวปรากฏอยู่ตรงริมฝีปากของเขาลากยาวไปจนถึงดั้งหู เพียงแค่มองแวบเดียวก็รู้สึกตะขิดตะขวงใจอย่างที่สุด ถ้าต้องมองนานๆ ก็ทำให้เจียงลั่วแอบรู้สึกว่ภาพของตัวเองในกระจกคงจะเปลี่ยนไปกลายเป็นคนแปลกหน้าที่เสียสติ

ดังนั้นแล้วเจียงลั่วจึงถอดมาสก์ออก แต่ในจังหวะที่หมุนตัวเขาก็หันไปเจอใบหน้าบิดเบี้ยวเพราะรอยยิ้มกว้างของใครอีกคนหนึ่งอย่างกะทันหัน

เลี้ยวซ้ายยืนยิ้มอยู่ที่ด้านหลังของเจียงลั่ว มาสก์บนปากแนบสนิทติดจมูกของเขา เวลาที่เลี้ยวซ้ายพูดมาสก์ก็จะสั่น ทำให้ริมฝีปากที่เป็นลายปักสีแดงราวกับกำลังขยับอ้าหุบไม่หยุด

"งานปักบนมาสก์นี้ไม่เอาไหนเลย"

พอหนุ่มหล่อแบบที่โรคใส่มาสก์แบบนี้ก็เหมือนจะกลายร่างเป็นฆาตกรโรคจิต หางคิ้วของเจียงลั่วกระตุก

"นายถอดมาสก์ออกก่อนได้ไหม"

เลี้ยวซ้ายถอดมาสก์ออกอย่างว่าง่าย "ดูเหมือนข้างนอกจะมีเสียงดนตรี"

เจียงลั่วเงยหูฟัง แล้วก็พบว่าข้างนอกมีเสียงดนตรีจริงๆ พวกเขาจึงถือมาสก์

เดินออกจากห้อง ก่อนจะเจอชาวบ้านทุกบ้านเดินออกมา ในไม่ช้าทุกคนก็รีบตั้งแถวยาวหนึ่งแถวแล้วพากันเดินโยกเยกไปตามเสียงดนตรี

เด็กๆ หัวเราะเสียงดังพลางชูของเล่นในมือ ส่วนพวกผู้ใหญ่จับกลุ่มพูดคุยกันอย่างสนุกสนาน ทุกคนล้วนมีรอยยิ้มโดยไม่มีใครเป็นข้อยกเว้น

บรรดาผู้เข้าแข่งขันเดินตามอยู่ท้ายสุด เจียงลั่วไม่ยากใฝ่มาส์กอะไรๆ นั้นจึงโค้งมุบปากยิ้มอย่างส่งๆ เพื่อตีเนียนเข้ากลุ่ม

ฝูงชนมาถึงหน้าศาลบรรพชนเมื่อท้องฟ้ามีดลลงและมีเมฆล้อมพรายสีม่วงแดงก้อนหนึ่งพุ่งขึ้นมา

โตะบูชาถูกจัดวางไว้ที่หน้าศาลบรรพชนเพื่อตั้งเครื่องเซ่นมากมาย ทั้งผลไม้ หัวหมู และขนมแบ่งแผ่นแบน ดูแล้วน่าจะเป็นการบวงสรวงเทพเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง

หัวหน้าหมู่บ้านเดินมาที่หน้าโตะบูชาด้วยท่าทางร้อใจ เขาถามลูกชายว่า "เสินกง* ยังไม่มาหรือ"

หวังเจียนปาดเหงื่อเม็ดเบ้งที่แตกเต็มศีรษะ "ยังไม่มาเลยครับ"

ใบหน้าของหัวหน้าหมู่บ้านบิดเบี้ยวอยู่วินาทีหนึ่ง อารมณ์หวาดกลัวสุดขีดทำให้รูม่านตาของเขาหดตัว "หรือของที่เราเตรียมไว้จะน้อยเกินไป?"

หวังเจียนเสียงสั่น "เป็นไปได้ เราจัดทุกอย่างไว้ครบแล้ว"

เขาริบทันไปมองโตะบูชา "กระถางธูป เติงเทียน แจกัน เครื่องเซ่นแปดอย่าง ถ้วยน้ำชา...ไม่ขาดอะไรสักอย่าง"

หัวหน้าหมู่บ้านเองก็หันไปมอง พอแน่ใจว่าไม่มีอะไรขาดตกบกพร่อง เขาก็โล่งอกขึ้นเล็กน้อย ก่อนจะพูดกับตัวเอง "เสินกงน่าจะติดธุระเลยมาช้า เราออกันอีกหน่อยแล้วกัน"

เจียงลั่วที่อยู่ด้านหลังฝูงชนยิ้มจนหน้าแข็ง แม้ข้างหน้าจะยังไม่เริ่มประกอบพิธีบวงสรวง แต่ชายหนุ่มก็ยังคงรักษารอยยิ้มไว้แบบยิ้มแฉ่งหน้าแต่ตาไม่ยิ้มด้วย ขณะที่หันไปมองข้างตัวเขาก็เห็นว่าผู้เข้าแข่งขันเกินครึ่งต่างก็

* เสินกง เป็นคำเรียกอย่างให้เกียรติ โดยคำว่า 神 (เสิน) แปลว่าเทพ และ 公 (กง) เป็นชื่อบรรดาศักดิ์ ซึ่งเทียบเท่ากับตำแหน่งพระยา

สวมมาสก์และนวดหน้ากันอยู่

เลี้ยวชื่อเองก็สวมมาสก์ เขามองเจียงลั่วด้วยสายตาประหลาดใจ "นายไม่ใช่เธอ"

เจียงลั่วรีบยกมาสก์ขึ้นมาใส่ทันที "ไหนๆ ทุกคนก็ดูน่าเกลียดกันหมดแบบนี้ฉันก็ไม่ต้องห่วงแล้ว"

เลี้ยวชื่อหัวเราะก่อนจะไอบาๆ เขาพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนแอไร้กำลัง "เริ่มเย็นลงแล้วสิ"

ทันใดนั้นเสียงเฮกดังมาจากด้านหน้า เมื่อเจียงลั่วเงยหน้ามองก็พบว่ามีคนสวมเสื้อคลุมมีฮู้ดสีดำปิดมิดทั้งตัวคนหนึ่งเดินออกมาจากศาลบรรพชน

คนนั้นเดินไปหาหัวหน้าหมู่บ้านแล้วกระซิบบอกอะไรกับเขาสองสามประโยค จากนั้นหัวหน้าหมู่บ้านก็พยักหน้ารัวๆ ใบหน้าของเขาแดงปลั่งด้วยความตื่นเต้นยินดีเหนือคำบรรยาย

พอคนชุดดำพูดจบ หัวหน้าหมู่บ้านก็หมุนตัวหันหน้ามาหาพวกชาวบ้านก่อนจะใช้สองมือส่งสัญญาณให้ทุกคนเบาเสียงลง แล้วกล่าวอย่างเคร่งขรึม

"เริ่มพิธีบวงสรวง"

พิธีบวงสรวงเสร็จสิ้นลงอย่างรวดเร็วเกินคาด ยังไม่ทันที่ดวงจันทร์จะลอยสูงขึ้นไปอยู่กลางท้องฟ้า หัวหน้าหมู่บ้านก็ประกาศสลายตัว แต่ก่อนที่ทุกคนจะแยกย้ายกันไป เขาก็พูดประโยคหนึ่งว่า "พรุ่งนี้จะเป็นวันคัดเลือกคนของศาลบรรพชน" หัวหน้าหมู่บ้านพูดเสียงดัง "ไม่ว่าจะได้รับเลือกหรือไม่ล้วนไม่มีผลต่อการดูแลที่เสนอกับพวกเรา! ขอเพียงมีความจริงใจ ปาฏิหาริย์ย่อมบังเกิดขึ้นพูดเรื่องพวกนี้ทุกปี และปีนี้ก็ไม่มีอะไรต่างไปจากเดิม ทุกคนไม่ต้องใจร้อน! ห้ามก่อเรื่องยื้อแย่งกันเด็ดขาด พรุ่งนี้หกโมงเย็นให้มารวมตัวกันที่นี่ ได้ยินไหม"

ชาวบ้านส่งเสียงอย่างพร้อมเพรียง "ได้ยินแล้ว!"

บทที่ 41

รัตติกาลเงียบสงัด แสงดาวกะพริบระยิบระยับ

โอกาสที่จะได้เห็นดวงดาวทั้งดงามเช่นนี้ในเมืองนั้นมีน้อยมาก เดือนสกาวยลายลมโชยพัด ให้ความรู้สึกสุขสงบและสวยงาม แต่ตอนนี้กลับไม่มีใครมีกะจิตกะใจจะชื่นชมท้องฟ้าที่เต็มไปด้วยดวงดาวนี้

หลังพิธีบวงสรวงเสร็จสิ้นเจียงลั่วก็ถอดมาสก์ออก มาสก์นี้ทำให้เขารู้สึกไม่ดี ทั้งที่เป็นรูปหน้ายิ้มแต่กลับให้ความรู้สึกหนักอึ้งเหมือนไอมรณะ อีกทั้งยังกระด้าง แข็งทื่อ และเต็มไปด้วยความวิปริต

ชายหนุ่มยัดมาสก์ใส่กระเป๋าทันทีรับฟังบทสนทนาระหว่างบรรดาผู้เข้าแข่งขันอยู่เงียบๆ

"วันนี้นายเจออะไรบ้างไหม"

"ไม่เลย นายล่ะ"

"ฉันก็ไม่เจออะไร แต่ฉันสังเกตเห็นว่ามีคนแก่ในหมู่บ้านนี้น้อยมาก"

"ขนาดหัวหน้าหมู่บ้านยังดูเหมือนเพิ่งจะอายุห้าสิบกว่า ก็ยังไม่ถือว่าแก่มาก"

ตามหมู่บ้านคนแก่อายุห้าสิบหกสิบปีที่ยังทำงานมีให้เห็นได้ทั่วไป ด้วยเหตุนี้คนแก่ในหมู่บ้านจึงมีสุขภาพแข็งแรงและมีชีวิตอยู่กันได้ถึงอายุเจ็ดสิบแปดสิบปี หรือในหมู่บ้านที่ไม่มีกิจกรรมนันทนาการ ภาพที่เห็นได้มากที่สุดก็คือคนแก่นั่งอาบแดดอยู่ที่ประตูบ้าน

แต่ในหมู่บ้านเซินถู่ พวกเขา กลับเห็นคนแก่แค่สองสามคนเท่านั้น

พอเจียงลั่วแอบฟังบทสนทนานี้ก็เลิกทำท่าเงี้ยว
ทันใดนั้นลูไหย่อีกก็พูดขึ้นมา "เจียงลั่ว นั่นใช่เด็กหญิงที่ชนเราก่อนหน้านี้
หรือเปล่า"

เขาตั้งตัวเจียงลั่วให้หันไปมองทางด้านซ้าย
เจียงลั่วจึงหันหน้าไปดู แล้วก็พบว่าเด็กหญิงตัวน้อยในชุดสีแดงแยกตัว
ออกห่างจากพ่อแม่อย่างเงียบกริบ ก่อนจะวิ่งหายเข้าไปในความมืดในมุมหนึ่ง
ชายหนุ่มตัดสินใจทันที "ไป เราตามไปดูกัน"
เจียงลั่วกับลูไหย่อ้อเดินออกจากกลุ่ม แล้วตามเด็กหญิงไปโดยที่ไม่มีใคร
สังเกตเห็น

พวกเขาเดินตามเด็กหญิงตั้งแต่ในหมู่บ้านไปจนถึงชายขอบของหมู่บ้าน
ที่ร้างไร้ผู้คน หลังผ่านป่าทึบผืนใหญ่ภาพเบื้องหน้าก็พลันเปิดกว้าง

สุดทางป่าทึบคือสุสานรกร้างที่มีเนินดินขนาดใหญ่นินแล้วนินเล่า
เนินของสุสานหน้าตาเหมือนเนินเขาลูกน้อยๆ และที่หน้าหลุมศพแต่ละแห่ง
จะมีแผ่นป้ายปักไว้หนึ่งแผ่น ถ้ามองผ่านๆ นอกจากวัชพืชที่ขึ้นปกคลุมหลุมศพ
มากบ้างน้อยบ้างแล้ว ทุกหลุมก็แทบจะเหมือนกันหมด

เจียงลั่วกวาดตามองเนินสุสานอย่างรวดเร็ว ไม่นานก็เห็นเงาร่างสีแดง
"อยู่นั่น"

เด็กหญิงกำลังขุดสุสาน

มือของเธอมิขนาดแค่ครึ่งหนึ่งของมือผู้ใหญ่ ไม่มีทั้งจอบเหล็ก ไม่มีทั้งเสียม
เธอต้องใช้มือเปล่าขวนุ่มทั้งสองข้างในการขุด ไม่นานก็ถูกใบหญ้าแสนคมกับ
ก้อนหินแข็งๆ บาดจนเลือดไหล

แม้จะมีคนมา แต่เด็กหญิงก็ทำเพียงแค่งยหน้ามองเจียงลั่วกับลูไหย่อ้อ
แวบเดียวแล้วก็ม้วนหน้าขุดสุสานต่อ

เจียงลั่วทรุดตัวลงนั่งยองๆ ด้วยใบหน้าไม่เปลี่ยนแปลง เขาพูดเสียงเบา
"น้องครับ ทำอะไรอยู่"

ลูไหย่อ้อทรุดตัวลงนั่งยองๆ ข้างเจียงลั่วด้วยอาการตัวสั่น

เด็กหญิงไม่มีท่าทำอะไร เจียงลั่วจึงถามซ้ำอีกครั้ง เมื่อนั้นเด็กหญิงจึงตอบ

แบบติดออก "หนูกำลังขุดสุสาน"

เจียงลั่วถามอย่างอดทน "แล้วทำไมถึงต้องขุดสุสาน"

เด็กหญิง "หนูอยากหาพ่อกับแม่"

"พ่อกับแม่หนูอยู่ในหลุมเหรอ" เจียงลั่วตั้งคำถามด้วยน้ำเสียงปกติ "นั่นคนที่พวกเราเจอเมื่อตอนกลางวันก็ไม่ใช่พ่อแม่จริงๆ ของหนูนะสิ?"

เด็กหญิงไม่พูดอะไร เธอเอาแต่ส่ายหน้าเสียวๆ โดยที่ไม่รู้ว่าเป็นการปฏิเสธ คำถามของเจียงลั่ว หรือกำลังบอกว่าพ่อแม่ของเธอไม่ใช่พ่อแม่ตัวจริงกันแน่

เธอขุดดินอีกสองครั้ง แล้วจู่ๆ ก็เงยหน้าขึ้นมองฟ้าพลางพูดมึนงง "มืดแล้ว หนูต้องกลับบ้าน"

พอพูดจบเธอก็ทิ้งเนินสุสานที่ถูกขุดเป็นหลุมเล็กๆ หนึ่งหลุมกับพวกเจียงลั่วเอาไว้ แล้วเหินหายเข้าไปในป่าทึบ

พวกเจียงลั่วไม่ทันได้ตั้งตัว รอจนไม่เห็นเงาร่างของเด็กหญิงแล้วพวกเขาถึงค่อยได้สติกลับคืนมา

ลูโหย่วอีกกลิ่นน้ำลายพลางพูด "จันเราไปกันไหม"

เจียงลั่วก็ม้มองสุสาน ดวงตาปริ่ๆ ขยับไหว ชายหนุ่มยกมุมปากขึ้นพูด "ลูโหย่วอี นายเคยขุดสุสานหรือเปล่า"

ลูโหย่วอี "..."

สิบนาที่ต่อมาทั้งคู่ก็เริ่มขุดสุสานโดยใช้ท่อนไม้ยาวๆ สองท่อนที่หามาได้ ดวงจันทร์ส่องสว่างอยู่กลางอากาศ แสงจันทร์สีขาวซีดสาดไปทั่วผืนฟ้าและดิน ให้ความสว่างมากกว่าตะเกียงเล็กน้อย

ลูโหย่วอีขุดจนเหนื่อยแตกเต็มศีรษะ หลังจากที่ตั้งสมาธิให้จดจ่ออยู่กับการขุดสุสานได้ เขาก็ไม่รู้สึกหาวดกอีกต่อไป ท่อนไม้ยาวเคลื่อนไหวอย่างทรงพลัง ทำให้เนินดินเหนือสุสานราบเรียบลงครึ่งหนึ่งอย่างรวดเร็ว

โลงในหลุมถูกฝังไว้ตื้นมาก เพียงไม่นานผิวโลงก็โผล่ออกมาจากหลุม ทั้งสองร่วมแรงร่วมใจกันกวาดดินออกจนเกลี้ยง จากนั้นเจียงลั่วก็ใช้ปลายไม้จัดฝาโลงขึ้นมา

ลูโหย่วอีพูดเสียงสั่น "เจียงลั่ว เราจะเปิดโลงจริงเหรอ"

เจียงลั่วชะงักแล้วหันไปมองเนินดิน "จิ้งกบคืนดีไหม"
 พอดิถึงความเหนื่อยยากในการขุดสุสานเมื่อครู่แล้วลูโหย่วอีก็หุบปาก
 เจียงลั่วออกแรงจัดฝาโลงออก ก่อนที่ลูโหย่วอีจะยื่นหน้าไปดูแล้ว
 สูดลมหายใจเย็นๆ เข้าปอดหนึ่งครั้ง

สิ่งที่เห็นภายในโลงคือร่างไร้วิญญาณของผู้ชายหนึ่งคนกับผู้หญิง
 อีกหนึ่งคนนอนอยู่ พวกเขามีรูปร่างหน้าตาเหมือนกับพ่อแม่ของเด็กหญิง
 ที่พวกเข้างถึงพบเมื่อตอนกลางวันไม่มีผิดเพี้ยน

ศพเริ่มเน่าแล้วแต่เสื้อผ้ายังคงสะอาดสะอ้าน แสดงว่าน่าจะเพิ่งเสียชีวิตไป
 เมื่อเร็วๆ นี้

ลูโหย่วอี "นี่มันๆ"

ถ้าสองศพในโลงนี้คือพ่อแม่ของเด็กหญิง แล้วคู่สามีภรรยาที่พวกเขาเจอ
 เมื่อตอนกลางวันคือใครกัน

หลังจากได้เห็นศพ มันก็ไม่ได้ช่วยไขปริศนาแถมยังทำให้สับสนมากขึ้นอีก
 เจียงลั่วกับลูโหย่วอีช่วยกันปิดฝาโลงแล้วกลับเนินดินให้กลับสู่สภาพเดิม

พอเจียงลั่วกลับดินก่อนสุดท้ายเสร็จ เขาก็วิ่งไปดูตัวอักษรบนป้าย
 หน้าหลุมศพ

ลูโหย่วอีปาดเม็ดเหงื่อบนหน้า ก่อนที่หางตาจะพลันเลื้อยไปเห็น
 แสงสว่างวาบขึ้นมาจากด้านหลังของเจียงลั่ว หัวใจของชายหนุ่มเต้นโลดขึ้น เขา
 ตะโกนลั่น "เจียงลั่ว หมอบลง!"

เจียงลั่วได้ยินเสียงวัตถุแหวกอากาศมาจึงกิ้งตัวไปบนพื้นจนไปถึง
 หน้าเนินสุสานอีกเนินด้วยปฏิกิริยาที่ฉับไว

พอหยุดกิ้งได้เจียงลั่วก็เงยหน้าขึ้นมอง ก่อนจะเห็นดาบเล่มใหญ่
 เปล่งประกายเย็นเยียบเล่มหนึ่งปักคาอยู่บนพื้นดินที่เขายืนอยู่เมื่อครู่ ดาบคมกริบ
 จมหายไปเกินครึ่ง ถ้าเจียงลั่วหนีได้ไม่เร็วพอ เกรงว่าเขาคงจะถูกดาบเล่มนี้ฟันขาด
 เป็นสองท่อนแล้ว

เจียงลั่วหันไปมองที่มาของดาบใหญ่เล่มนั้น

ชายรูปร่างประหลาดคนหนึ่งเดินออกมาจากป่าทึบ

เขาสวมชุดที่ดูแปลกประหลาดอย่างที่สุด เหมือนเอาผ้าเก่าๆ มาพันตัว แต่ก็เหมือนชุดคลุมตัวยาวแบบโบราณ ชายหนุ่มค้อยๆ เคลื่อนตัวจากความมืด มาสู่แสงจันทร์ เงาม่วงสูงใหญ่เหยียบใบไม้กับกิ่งไม้ที่ร่วงหล่นบนพื้นจนมาถึง ตัวดาบใหญ่ จากนั้นเขาก็ดึงดาบเล่มนั้นขึ้นมา

เสียงเข็งดังขึ้น เมื่อชายคนนั้นกำดาบแล้วหันมามองเจียงลั่วกับลูโหย่วอี

รูปลักษณ์ของอีกฝ่ายคล้ายแม่ทัพหรือนักรบโบราณ ดวงตาเย็นชา เต็มไปด้วยไอพิฆาตคลั่งกลืนดาวเลือด เจียงลั่วลุกขึ้นจากพื้นก่อนจะถอยไปข้างหลังเล็กน้อย เขาเกร็งทั้งตัวเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการจู่โจมและแผ่นหนี

ชายคนนั้นทำให้เขารู้สึกถึงความกดดันอย่างยิ่งยวด อีกฝ่ายจะว่าเหมือนคน แต่ก็ไม่ใช่คน จะว่าเหมือนผีแต่ก็ไม่ใช่ผี ไอพิฆาตบนตัวของอีกฝ่ายหนาแน่น จนเกือบจะจับต้องได้ ต้องเป็นคนที่ผ่านมาเป็นพันเป็นหมื่นครั้งแล้วเท่านั้น จึงจะมีรังสีอำมหิตที่น่าสะพรึงจนก่อขึ้นเป็นรูปเป็นร่างแบบนี้

"นายเป็นใคร" เจียงลั่วถามแบบหยิ่งเชิง

ชายคนนั้นไม่พูดซ้ำยังถือดาบเดินมาหาเขาอีก เจียงลั่วหมุนกำไลหยินหยาง แต่สิ่งที่คนนอกเห็นคือเจียงลั่วไม่ได้ขยับตัวเลยสักนิดราวกับกำลังตกใจจนสติหลุดไปแล้ว

ลูโหย่วอีโหมกตัวเข้ามาทอดตัวยาวขาชายคนนั้นไว้ทันที เขากัดฟันปลาง ตะโกนบอกเจียงลั่ว "หนีไป!"

"..."

"รีบหนีสิ เจียงลั่ว!" ลูโหย่วอีร้อนใจจนหน้าถอดสี "รีบหนีไป!"

เจียงลั่วตะลึงงัน

ชายคนนั้นย่นหัวคิ้วเล็กน้อย เขาหยุดเดินไปหาเจียงลั่วแล้วหันไปมอง ลูโหย่วอีแทน ก่อนจะยกมือที่ถือดาบใหญ่ขึ้น

ประกายดาบสาดลงบนร่างของลูโหย่วอี เขาหลับตาลงแน่น แสดงออกอย่างชัดเจนว่ากลัวจับใจ แต่เขายังคงกอดขาของชายคนนั้นเอาไว้แน่น ไม่ยอมปล่อย และในจังหวะที่ดาบใหญ่กำลังจะฟันลงบนแผ่นหลังของเขา แสงสีทองก็พลันฉายวาบ เงามีทองกระโจนเข้าไปใส่ชายคนนั้นจากด้านข้าง

เสียงพโยกศีรษะอย่างกราดกริ้วว กรงเล็บข้างหนึ่งของพโยกศีรษะฟาดใส่ ศีรษะของชายคนนั้นอย่างแรง มันอ้าปากสีแดงดูจางโลหิตออกกว้าง แล้ว แผลเสียงใส่หน้าชายปริศนา

"โฮก!"

ลูไหย่วอี่ล้มตาขึ้นอย่างฉับๆ เจียงลั่วหอบหายใจแรงๆ ขณะเดินมา ทวัดตัวลงคุกเข่าตรงหน้าลูไหย่วอี่

"ลูไหย่วอี่ นายบ้าไปแล้วหรือ"

ลูไหย่วอี่ "หา?"

เจียงลั่วแน่นปากแน่นอย่างอดกลั้น สีหน้าที่แสดงออกมามีความเคร่งเครียด ผสมกับความเย็นชาที่จางสว่างขึ้น รวากับภาพที่ลูไหย่วอี่ยอมเสียสละตัวเอง เพื่อสกดกันอันตรายให้เขาเมื่อครุ่นนี้ไม่ได้สร้างความรู้สึกใดๆ ให้แก่เจียงลั่วเลย แม้แต่น้อย เขายังถูกเขาปฏิบัติอย่างรุนแรงด้วย

"นายจะกระโจนเข้ามาทำไม" น้ำเสียงของเจียงลั่วเหวี่ยงความหงุดหงิดปนรำคาญ "ฉันต้องให้นายมาทำแบบนี้ด้วยหรือ"

แต่ลูไหย่วอี่มองไม่เห็นความผิดปกติของเจียงลั่ว จึงตอบชื่อๆ ว่า "ฉันเห็นนายแข่งขาอ่อน ชื่นฉันซ้ำกว่านี้อีกนิดนายก็ตายสิ"

เพลิงโทสะของเจียงลั่วชะงักค้าง เขาสูดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ หนึ่งครั้ง ก่อนจะลากตัวเจ้าคนชื่อบ๊อขึ้นมา จากนั้นก็มองไปทางชายที่ถูกพโยกเหยียบไว้ด้วย สายตาเย็นเยียบ

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างปุปบับเมื่อครู่ทำให้ในสมองของเจียงลั่วเต็มไปด้วย ความเดือดดาลและแตกตื่น เขาคิดอย่างโกรธจัดว่า แก่แม่งกล้าแตะคนของฉัน หรือ

เหตุการณ์นี้ทำให้เจียงลั่วเรียกพโยกยามซาล* ที่ไม่เคยเรียกออกมา พโยกยามซาลนั้นตัวใหญ่กว่าเสียจริงๆ เป็นเท่าตัว ยิ่งสายตาที่เจียงลั่วมอง ชายคนนั้นมีความเย็นเยียบมากเท่าไร กรงเล็บของพโยกยามซาลที่เหยียบ

* พโยกยามซาล มีที่มาจากยามฮั่น (寅時) ซึ่งก็คือเวลา 03.00 น.-05.00 น. เป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุด จึงเรียกเวลานี้ว่ายามซาล

ชายคนนั้นก็ยิ่งลงน้ำหนักมากขึ้นเท่านั้น อีกทั้งเสียงคำรามก็ดูตึงกว่าเดิม

ชายคนนั้นเหมือนยังมีแรงอยู่จึงขยับมือที่ถือดาบ ทว่าพยัคฆ์ยามขาดมีความรู้สึกเหมือนถูกทำ จึงใช้กรงเล็บฟาดศีรษะชายคนนั้นอย่างรุนแรงไร้ซึ่งความปรานี

เลือดสดๆ ไหลลงมาจากหน้าผาก ชายคนนั้นหลับตาลง เจียงลั่วพาลูโหย่วอีเดินเข้าไปซ้ำๆ แกว่ตาคมกริบของชายหนุ่มกวาดมองชายคนนั้นทั่วทั้งตัวก่อนจะใช้เท้าเตะดาบใหญ่ที่อยู่ในมือชายคนนั้นไปด้านข้าง

ลูโหย่วอีมองพยัคฆ์ตัวใหญ่น่าเกรงขามตาไม่กะพริบ เขาอุทานอย่างตกใจติดกันถึงสี่ครั้ง "เฮียๆๆๆ!"

"..."

"โคตรเพ่!"

ลูโหย่วอีอยากยื่นมือไปสัมผัสพยัคฆ์ตัวนั้น แต่กลับเห็นชายคนที่อยู่ใต้กรงเล็บของพยัคฆ์ล้มตาพริบขึ้นมา ก่อนที่แผลบนหน้าผากของอีกฝ่ายจะสมานตัวจนหายเป็นปกติ

ลูโหย่วอีตกใจจนล้มลงไปนั่งจำแบ่ "จะ...เจียงลั่ว เขาล้มตา!"

เจียงลั่วหันไปมองทันทีและพบว่าชายคนนั้นกำลังมองตรงมาที่เขา แต่นอกจากมองพวกเจียงลั่วแล้ว ชายคนนั้นกลับไม่ได้ตื่นรนเลยแม้แต่น้อย

พยัคฆ์คำรามลั่นเสียงหนึ่ง ชายคนนั้นจึงหันไปมองทางมันด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ก่อนจะหันกลับมามองลูโหย่วอีกับเจียงลั่วอีกครั้ง

"พวกเจ้าเป็นใคร" เขานิ่งไปเล็กน้อยแล้วพูดอีกว่า "แล้วข้าเป็นใคร"

เจียงลั่ว "..."

ลูโหย่วอี "..."

สีหน้าของชายคนนั้นบ่งบอกถึงความเมิ่งง ทำให้ความน่ากลัวบนใบหน้าของเขาหายไป "เหตุใดเลือดตัวนี้จึงเหี่ยยบข้า"

"นี่แอบอยู่เธอ" ลูโหย่วอีทำเสียงเหี้ยยด "ผีตายโหงอย่างแก นี่กว่าจะใช้วิธีนี้มาหลอกเราได้หรือไม่"

"ผีตายโหงคือชื่อของข้าหรือ" ชายคนนั้นกล่าว "เช่นนั้นเจ้าชื่ออะไร"

เจียงลั่วคิดในใจ...เจอเรื่องไหนไม่ชั่วคราวต้องใช้วิชาพยากรณ์

เมื่อคำพยากรณ์บอกว่าชายคนนี้ได้พบจุดบด เจียงลั่วจึงเปลี่ยนอักขระ มนตราสีทองเป็นอสรพิษยามมะเส็ง* ไปมัดชายคนนั้นไว้อย่างระมัดระวัง ก่อนจะให้อีกฝ่ายลุกขึ้นยืน

พอชายคนนั้นลุกขึ้น เจียงลั่วก็รู้ว่าเพราะอะไรเขาถึงความจำเสื่อม

ตอนที่พยัคฆ์กระโจนใส่ ชายคนนั้นบังเอิญล้มไปโดนหินมีคมก้อนหนึ่ง เข้าพอดี โดยหินก้อนนั้นได้ปักเข้าไปที่ท้ายทอยของเขา ไม่รู้ว่าชายคนนี้เป็นใคร มาจากไหน แผลที่ท้ายทอยจึงสมานตัวได้ภายในระยะเวลาอันสั้น ปากแผล หุ้มก้อนหินไว้อย่างแน่นหนา เหลือเพียงปลายหินโผล่ออกมานอกหนังศีรษะ แค่นี้ก็เพียงพอแล้ว

เจียงลั่วหรีตามองแผลแล้วยิ้มน้อยๆ

โทสะเมื่อครู่สูญหายไปไม่น้อย เขากับลูโหย่วอีมองตากันแวบหนึ่ง ลูโหย่วอีกระแอม "นายลี้มิจริงๆ เหมียวว่าตัวเองเป็นใคร"

ใบหน้าไร้อารมณ์ของชายคนนั้นเริ่มฉายแววฉงนแบบคนที่สมองว่างเปล่า "เจ้าบอกว่าข้ามีนามว่าผีตายโหงมิใช่หรือ"

ลูโหย่วอีสาลักก่อนจะหัวเราะเสียงร้ายกาจ "เปล่า ผีตายโหงเป็นแค่ ชื่อเล่นของนาย นายยังมีชื่อจริงอีก"

ชายคนนั้นถาม "ชื่อจริงของข้าชื่อว่าอะไร"

"เจียวเจียว*** ลูโหย่วอีทำท่าจริงจัง "เพราะนายอ่อนมาก"

ชายคนนั้นครุ่นคิดอยู่พักหนึ่งก่อนจะเอ่ย "เช่นนั้นพวกเจ้าเรียกข้าว่า ผีตายโหงต่อไปดีกว่า"

หลังจากแน่ใจแล้วว่าชายคนนี้สูญเสียความทรงจำจริงๆ เจียงลั่วก็ไม่ได้ลงมือกับคนที่ไม่รู้เรื่องจนเหมือนเพิ่งเกิดใหม่คนนี้

เจียงลั่วพูดเสียงเรียบ "ลูโหย่วอี เราไปกันเถอะ"

ลูโหย่วอีรีบทิ้งผีตายโหงเพื่อตามหลังเจียงลั่วไป ทั้งสองเดินออกจากสุสาน

* อสรพิษยามมะเส็ง มีที่มาจากยามชื่อ (巳时) ซึ่งคือเวลา 09.00 น.-11.00 น. กล่าวกันว่าเป็นช่วงเวลาที่ถูกคราบและออกจากวังมาล่าหาอาหาร จึงเรียกเวลานี้ว่ายามมะเส็ง

** คำว่า 'เจียว' มาจากคำว่า 'ซาเจียว (撒娇)' ที่หมายถึงออดอ้อน เจ้าแสบงอน

แต่ชายคนที่ตั้งใจฆ่าพวกเขาเมื่อครูนี้อีกกลับหยิบดาบใหญ่ แล้วเดินตามหลังพวกเขา มาเงียบๆ

เจียงลั่วปล่อยพยัคฆ์ยามชาลออกมา ก่อนจะกระตุกริมฝีปากอย่างเย็นชา "ซินนายยังตามเรามาอีก ฉันจะไม่เกรงใจแล้วนะ"

"เพราะเหตุใด" ฝี่ตายโงมมองพวกเขาด้วยแววตาฉงน "เรามีใช้สหายกัน หรือ"

ใครจะไปเป็นเพื่อนกับคนที่ตั้งใจจะฆ่าตัวเอเองกัน

เจียงลั่วเลิกพูดมาก เขาปล่อยพยัคฆ์ยามชาลออกไปเล่นงานชายหนุ่ม คนนั้น ส่วนตัวเองก็เดินออกจากสุสานไปพร้อมกับลูโหย่วอี

ชายที่ถูกทิ้งไว้ที่เดิมสยบการโจมตีของพยัคฆ์ยามชาลได้ด้วย ความยากลำบาก ก่อนจะค่อยๆ เดินตามพวกเจียงลั่วไป

ครึ่งชั่วโมงต่อมาเจียงลั่วกับลูโหย่วอีก็กลับมาถึงที่พัก พวกเขาเล่าเรื่องศพ พ่อกับแม่ของเด็กหญิงให้คนอื่น ฟัง นี่เป็นเรื่องอัศจรรย์พันลึกมากจนไม่สามารถทำความเข้าใจได้

"ดูว่าต้องรอการคัดเลือกคนของศาลบรรพชนในวันพรุ่งนี้อย่างเดียว" เหวินเหรินเหลียนย่นหัวคิ้ว "ไม่ว่าพวกเขาจะเลือกคนไปทำอะไร พวกนายว่า มันเหมือนการคัดคนไปเป็นเครื่องบูชาญี่หรือเปล่า"

"แต่ถ้าเป็นการเลือกคนไปเป็นเครื่องบูชาญี่ หัวหน้าหมู่บ้านไม่น่าจะพูดทำนองว่า 'ทุกคนไม่ต้องใจร้อน' หรือ 'ห้ามก่อเรื่องยื้อแย่งกันเด็ดขาด' นะ" เก่อจู่เอามือเท้าคาง "เว้นแต่ว่าในสายตาของพวกเขา พิธีบูชาญี่นี้มีความหมายในทางดี"

เลี้ยวซ้ายตั้งท่าจะพูดอะไรบางอย่าง แต่ทันใดนั้นเขาก็เงยหน้าขึ้นแล้วมองไปที่นอกหน้าต่าง ดวงดาฉายแววตื่นตกใจแวบหนึ่ง ก่อนที่ชายหนุ่มจะพูดขึ้นมา "ดูเหมือนจะมีผู้คนเป็นมาอยู่ที่นอกประตูนะ"

เพิ่งจะขาดคำก็มีเงาของใครคนหนึ่งทอดเข้ามาผ่านทางช่องหน้าต่างประตู ลูโหย่วอีหันไปมองเจียงลั่วทันที "ใช่ฝี่ตายโงมหรือเปล่า"

เจียงลั่วเล็กคิ้ว เขาก้าวลงจากเตียงไปเปิดประตู ก่อนจะพบว่าสิ่งที่ยืนอยู่ด้านนอกคือชายที่มีลักษณะเหมือนคนโบราณและถือดาบเล่มใหญ่จริง ๆ

บนร่างของชายคนนั้นมีบาดแผลมากมาย แต่ทุกรอยล้วนประสานกันหมดแล้ว ทว่าเสื้อผ้าที่สกปรกยุ่งเหยิงกับคราบเลือดก็ขับเน้นให้เห็นถึงความสะบักสะบอมของเขา พอชายคนนั้นเห็นเจียงลั่วลี้หน้าก็คลายลง แต่ยังคงทำหน้านิ่ง

"สหาย ช้ามาหาพวกเจ้า"

พวกลูโหย่วอีเดินมาอยู่ข้างหลังเจียงลั่ว เขาพูดออกมาด้วยท่าทีที่อยากจะอธิบาย "ทำไมถึงเป็นนายอีกแล้วละ"

เลียวซือมองชายคนนั้นจากด้านหลังของทุกคน ดวงตาของเขาเปล่งประกาย ก่อนจะพูดเสียงดังขึ้น

"เจียงลั่ว พวกนายรู้จักผีคนเป็นตนนี้หรือ"

ชายคนนั้นได้ยื่นจึงหันไปมองเลียวซือ เลียวซือขยับปากแบบไร้เสียงว่า 'นายมาได้' แต่เพิ่งจะขยับปากได้นิดเดียว ชายคนนั้นก็เบนสายตาไปทางอื่นอย่างไม่สะทกสะท้าน ดวงตาของเขาจดจ้องอยู่ที่ร่างของเจียงลั่วกับลูโหย่วอีเหมือนไม่เคยรู้จักเลียวซือมาก่อน

ขมับของเลียวซือกระตุก *ทำไมถึงไปถึงกลายเป็นแบบนี้ไปได้*

"เขาคือผีคนเป็นหรือ" เจียงลั่วหันไปถามเลียวซือ "ผีคนเป็นคืออะไร"

เมื่อเลียวซือได้สติกลับมา ก็อธิบายว่า "ผีคนเป็นคือมนุษย์ที่ตายไปแล้ว แต่เคลื่อนไหวได้เหมือนคนเป็น พวกเขาต่างจากซอมบี้ตรงที่ยังมีความทรงจำกับความรู้สึกแบบคนเป็น เหมือนยังมีชีวิตอยู่แต่ตายแล้ว"

เยี่ยสวินเสริม "ผีคนเป็นเป็นอะไรที่หายากสุดๆ บางคนมีโอฬารatronแรงมาก ถึงขั้นตายแล้วยมทูตยังไม่กล้ามาเอาวิญญาณ ปะเหมาะเคราะห์ดีเลยกลายเป็นผีคนเป็นที่เดินทางท่องเที่ยวไปทั่ว"

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าชายคนที่อยู่ตรงหน้านี้เป็นแบบที่เยี่ยสวินบอก

เจียงลั่วชักเริ่มสนใจขึ้นมาเสียแล้วว่าเพราะอะไรผีคนเป็นที่แสนจะหายาก ตนหนึ่งถึงมาปรากฏตัวที่หมู่บ้านเซินถู่ แล้วทำไมถึงต้องมาฆ่ากับลูโหย่วอีด้วย

ทุกคนต่างก็มองชายคนนี้ด้วยความสงสัยใคร่รู้ เมื่อผู้เข้าแข่งขันคนอื่นสังเกตเห็นความเคลื่อนไหวตรงจุดนี้ เจียงลั่วก็ให้ชายหนุ่มเดินเข้ามาในห้อง

ชายคนนั้นไปนั่งตรงโต๊ะ ก่อนจะวางดาบใหญ่ไว้บนนั้น ดาบของเขายังมีดินที่ติดมาจากตอนที่เล่นงานเจียงลั่ว และแสงไฟก็ทำให้เจียงลั่วมองเห็นลักษณะของดาบได้อย่างชัดเจนว่ารูปร่างหน้าตาของดาบคมกริบเล่มนี้นั้นเรียบง่ายมาก ด้ามดาบถูกพันไว้ด้วยผ้าสีดำ นอกจากนี้แล้วก็ไม่มีการประดับตกแต่งใดๆ อีก

ระหว่างการพิจารณาของเจียงลั่ว ดาบเล่มนี้ได้ปล่อยไอพิฆาตสีดำจำนวนหนึ่งออกมารอบๆ ท่ามกลางไอพิฆาตที่อวลฟุ้งนั้นมิใช่ใบหน้าผีจำนวนนับไม่ถ้วนปรากฏออกมาด้วยความปรารถนาที่อยากจะหลีกหนี แต่กลับถูกกักไว้ในดาบ

"เจ้าอยากได้ดาบข้าหรือ" ฆีตายโหงพูดโพล่งขึ้น "ข้ายกมันให้เจ้าไม่ได้ เพราะข้ามีอาวุธชิ้นนี้เพียงชิ้นเดียว"

เจียงลั่วดึงสายตากลับมาก่อนจะเบือนหน้าหนี แล้วพูดด้วยน้ำเสียงเกียจคร้าน "นายมาได้ไง"

"ข้าตามกลิ่นของพวกเจ้ามา" คำกระปี่ของฆีตายโหงเย็นช้ำหากัน "กลิ่นดีเกินไปหน่อยไปหมด ทำให้ข้าอ้อมไปไกลมาก สหาย พวกเจ้าตั้งใจทั้งข้าหรือ"

ลูโย่วอีกกระซิบที่ข้างหูเย่สวี "เขาพูดจาพิกล ลำบากสำนวนมาเต็ม"

เย่สวีผงกศีรษะ "ดูจากลักษณะของเขา น่าจะเป็นผีคนเป็นที่อยู่มากหลายร้อยปีแล้ว"

จังหวะนี้เองจ้าวจิ้งชิวก็เอ่ยถามขึ้นมาด้วยความอยากรู้อยากเห็น "นายชื่ออะไร"

ฆีตายโหง "ข้ามีนามว่าฆีตายโหง"

ทุกคนเงยบกริบ "...เป็นชื่อที่ดีจริงๆ"

ตอนนี้มีดแล้ว ถึงเวลาควรเข้านอน ทุกคนจึงพักเรื่องนี้ไว้เป็นการชั่วคราว เพื่อกลับขึ้นเตียง

คอยจนกระทั่งคนอื่นหันไปทำโน่นทำนี่โดยไม่มีใครสนใจใครอีก เลี้ยวซีกก็ทำท่าเหมือนไปยืนอยู่ข้างชายคนนั้นอย่างไม่ได้ตั้งใจ เขาทอดสายตาดูออกไป

มองวิวนอกหน้าต่างพลางเอ่ย "ถึงปี่ นายกำลังทำอะไร"

ผีตายโหงมองเขาด้วยสายตาประหลาดใจ "ถึงปี่คือผู้ใด"

เลี้ยวขวอนิ้วหน้า "นายลืมนะจริงหรือหลอก"

ผีตายโหงไม่อยากจะสนใจคนที่ทำทางแปลกๆ คนนี้เลยหลับตาแล้วทำเป็นมองไม่เห็น

รอยยิ้มของเลี้ยวขวอแข็งค้าง แต่พอเห็นคนจากมหาวิทยาลัยไปฮว่าเดินมาก็จำต้องเลิกคุย

วันที่สอง

พอรุ่งเช้าเจียงลั่วก็ออกจากห้องพัก เขาตั้งใจจะไปตามหาเด็กหญิงที่เจอเมื่อคืน

ไม่นานชายหนุ่มก็สังเกตเห็นถึงเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นภายในหมู่บ้าน ในหมู่บ้านมีเด็กสาวเดินไปมากันมากมาย พวกสาว ๆ หน้าแดงปลั่งดวงตาเป็นประกายหวานเชื่องเหมือนไข่มุกสีนิล พวกเธอถูกผมเป็นเปียมันขลิบไว้ด้านหลัง เรือนร่างออร่าอันแน่น เสื้อผ้าสะอาดสะอ้านและเข้ารูปตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า ดูสวยสดเหมือนไม่ใช่สาวน้อยบ้านนา

เจียงลั่วเดินเข้าไปสอบถามเด็กสาวหน้าตาใจดีคนหนึ่ง และทันทีที่เข้าไปใกล้เขาก็ได้กลิ่นหอมสดชื่นอันเย้ายวนใจจากร่างของเธอ

"น้องครับ รู้ไหมว่าทำไมวันนี้ถึงมีสาวสวยเต็มไปหมดแบบนี้"

เจียงลั่วเป็นคนรูปร่างหน้าตาดีเกินระดับมาตรฐาน เมื่อตั้งใจยิ้มออกมา ก็ทำให้คนมองต้องหน้าแดงใจสั่น พอรวมเข้ากับความปากหวาน สาว ๆ ก็ถึงกับต้องยกมือขึ้นปิดปากหัวเราะ นัยน์ตาสุกสว่างราวกับดาวประกายพริ้ว

"เพราะวันนี้ทางศาลบรรพชนจะคัดเลือกคน พวกเราอยากเป็นเจ้าสาวของทเวเลยต้องแต่งตัวให้ดูดี"

"ศาลบรรพชนจะเลือกเจ้าสาวให้ทเว?"

ดวงตาของเด็กสาวเริ่มฉายแววเคลิบเคลิ้มและหลงใหล "มีเพียงตอนคัดเลือกเจ้าสาวของทเว ศาลบรรพชนจึงจะเปิด พวกเราต่างถวายเป็นให้

เสนกงนานแล้ว เมื่อเสนกงเลือกเราก็จะหาวันมงคลมาแต่งเราไป"

เจียงลั่วบอกลาเด็กสาวด้วยสีหน้าครุ่นคิด หลังจากเดินวนรอบหมู่บ้านแล้วยังหาตัวเด็กหญิงชุดแดงไม่เจอ ชายหนุ่มก็เดินกลับไปรวมตัวกับคนอื่น ๆ ที่ที่พัก

พรรคพวกของเจียงลั่วสังเกตเห็นพวกสาว ๆ ในหมู่บ้านเหมือนกัน เหวินเหรินเหลียนใช้มือเท้าคางพลางถาม "พวกนายรู้จักนางถ้านูปผาร่วงหรือเปล่า"

"นางถ้านูปผาร่วง ก่านซือ และคนเลี้ยงกู่ต่างก็ได้รับการขนานนามว่าเป็นสาวมิชานคุนไฮแห่งเซียงซี" เหวินเหรินเหลียนพูดเสียงเบา "นางถ้านูปผาร่วงคือสาวโสดที่เพื่อฝันว่าตัวเองได้แต่งงานกับเทพ คนที่อยู่ในใจของพวกเธอคือเทพเลยไม่มีทางรักคนธรรมดาได้ ในแต่ละวันพวกเธอจะดูแลรูปโฉมของตัวเองและทำตัวสงบเสถียรเรียบร้อยเพื่อเฝ้ารอวันที่จะได้แต่งงานกับเทพเจ้าจริง ๆ"

จั่วจิ้งฉิว "นายจะบอกว่าที่นี่มีเทพอยู่จริงหรือ"

เหวินเหรินเหลียนส่ายหน้า "เราเดากันไม่ออกหรอกว่าเป็น 'เทพ' จริงหรือ มีคนสร้างภาพว่าตัวเองเป็นเทพ ถ้าเธออยากไขปริศนาของที่นี่ วิธีที่ดีที่สุดคือปะปนเข้าไปในกลุ่มสาว ๆ เพื่อไปที่ศาลบรรพชนตอนหกโมงเย็นในวันนี้อีกครั้ง"

เมื่อเจียงลั่วที่ไม่ได้มีกะจิตกะใจจะฟังนักได้ยินเข้าก็รู้สึกถึงกลางไม่ดี เขาจึงก้าวถอยหลังไปหนึ่งก้าวแบบเนียนๆ

"ถ้าอยากปะปนเข้าไปในกลุ่มสาว ๆ ก็ต้องแต่งตัวเป็นผู้หญิง" เหวินเหรินเหลียนนอมยิ้ม "ถึงฉันจะทำได้ แต่ลำพังแค่ฉันคนเดียวมันไม่พอจริงไหมเจียงลั่ว"

ทุกคนหันไปมองเจียงลั่วพร้อมกัน

เจียงลั่ว "...ฉันไม่ใช่ชุดผู้หญิง"

ต่อให้ตีให้ตาย อย่างไรเขาก็ไม่ใช่

<https://bit.ly/3rIOO1C>